

Preek over zondag 9 H.C.
(25-4-2010)

Orde van dienst

Welkom en mededelingen
Zingen E.L. 297 (=Opw. 245)
Votum en groet
Zingen Ps. 62:1, 5
Gebed
Schriftlezing Hand. 4:23-31
Zingen Ps. 2:1, 4
Tekstlezing HC 9
Verkondiging 'Ik heb een Vader - en wát voor Eén!'
Zingen Ps. 22:4, 9
Dankgebed
Geloofsbelijdenis: zingen E.L. 279
Collecte (evt. collectelied: Opw. 617)
Zingen Gez. 399:1, 3
Zegen
Amenlied Gez. 21:7

Broeders en zusters, Gemeente van Jezus Christus,

Waarom zou je in God geloven? Er zijn mensen die zeggen: "Geef me argumenten om in God te geloven".

Nou kan daar best voor gezorgd worden. In de theologische studie is het de Apologetiek die daar werk van maakt.

En toch... hoor je steeds weer: Argumenten verdwijnen na Auschwitz - het concentratiekamp waar in de Tweede Wereldoorlog ruim een miljoen mensen is vermoord, voornamelijk Joden. En je kunt ook andere plaatsen noemen waar massaslachtingen zijn geweest: Cambodja, Srebrenica, Rwanda.

Waarom zou je in God geloven, als je ziet wat mensen elkaar kunnen aandoen, en ook daadwerkelijk aandoen - zonder dat er iemand ingrijpt, laat staan God? "Auschwitz is het bewijs dat God niet bestaat", wordt er gezegd. En dus is het zinloos om te geloven, als je in nood zit of het op wat voor manier dan ook moeilijk hebt.

Antoine Bodar is het daar niet mee eens. U kent hem vast wel: hij is een bekende Rooms-Katholieke priester.

Bodar zegt: "Auschwitz is niet het bewijs dat God niet bestaat, Auschwitz is het bewijs dat de *duivel* bestaat".

Daar heeft hij een punt. Wat mensen elkaar kunnen aandoen, daar moet je niet *God* aan koppelen, daar moet je de *duivel* aan koppelen. Omdat de mensen zich laten leiden door hem die het kwaad zelf is, en als een bezetene te keer gaat tegen God en Gods mensen.

Bodar is niet de eerste die zo iets zegt. We hebben gelezen over christenen van 2000 jaar geleden. Ook voor hen gold wat Bodar zei: het is het bewijs dat de duivel bestaat. De duivel bestaat - ze merken het! Ze ondervinden het aan den lijve.

Petrus en Johannes hebben een verlamde man genezen, en zijn opgepakt omdat ze het lef hadden om te zeggen dat Jezus Christus achter dit wonder zat.

Ze worden stevig aan de tand gevoeld door de geestelijke leiders van het volk, en krijgen een verbod op evangeliseren opgelegd: ze mogen niet meer over Jezus praten, laat staan op zijn gezag.

En als Petrus en Johannes dan zeggen: *We moeten* wel praten over wat we hebben gezien en gehoord - dan dreigen de leiders nog harder - in de hoop dat dat toch wat effect zal hebben.

In ieder geval hebben Petrus en Johannes die boodschap begrepen, want daarmee komen ze bij de gemeente: "Ze vertelden wat de hogepriesters en de oudsten hadden gezegd".

En *wat* doen nu de leerlingen die daar bij elkaar waren?

Deze leden van de eerste christelijke gemeente in Jeruzalem nemen in hun nood de toevlucht tot *God de machtige Schepper* - en merken dan dat Hij als een *Vader* voor hen zorgt.

Dat is in één zin gezegd. Maar het zijn *vier* dingen die ze doen.

Het eerste wat de leerlingen doen is: ze *schuilen bij God de Schepper*.

Want ze gaan bidden - en het *éérste* wat ze zeggen, is: "Heer, *u* bent het die alles geschapen hebt". Ze roepen God aan als de *Schepper* - daarmee spreken ze hun geloof in Gods *macht* uit: dat er *niets* onmogelijk is bij God.

Maar geloven in God als Schepper is niet alleen maar: geloven dat God *toen-en-toen* machtige dingen heeft gedaan. Het is óók: geloven dat God ook *vandaag* regeert. *Regeert*,

ja - dat betekent dat Hij in de hele kosmos de touwtjes in handen heeft. *Hij*, en zijn Zoon Jezus - en *niemand* anders.

En als je in nood zit, bij Wie moet je dan *anders* zijn dan bij Degene die in de kosmos de lakens uitdeelt? Deze leerlingen nemen dus de *enige* weg die er is als je in nood zit. Ze schuilen bij de *Schepper* van hemel en aarde.

Het tweede wat de leerlingen doen, is: ze *taxeren hun omstandigheden in het licht van Gods Woord*.

Ze komen niet alleen maar met hun *persoonlijke* nood en omstandigheden bij God. Ja - dat doen ze óók. Natuurlijk hebben ze het ook persoonlijk benauwd: Petrus en Johannes zijn zómaar van de straat geplukt en gearresteerd - het is dus maar afwachten of je in je eigen huis nog veilig bent!

Maar als je 'es goed luistert naar hun gebed, dan merk je dat ze zich heel goed realiseren wat er wèrkelijk aan de hand is. En dat dáár alle nadruk op ligt in hun gebed. Namelijk: dat hier geen sprake is van een *hetze tegen een paar eenvoudige mensen*, maar van *strijd en opstand tegen God*.

Ze kennen hun bijbeltje, zouden we zeggen. Ze wéten wat er in Psalm 2 staat: "*De koningen van de aarde zijn aangetreden en de heersers spannen samen tegen de Heer en zijn gezalfde*".

En daarin herkennen ze wat zijzèlf meemaken **[lezen vers 27]**.

De strijd tegen God concentreert zich op *Jezus* - èn op de *volgelingen* van Jezus.

Het derde wat de leerlingen doen, is: ze *brengen hun nood, hun moeite onder woorden*.

Geloven in God de almachtige Schepper betekent niet dat ze denken: O, niets aan de hand, ons kan niets gebeuren. Niets daarvan - zèlfs niet als datgene gebeurt wat God lang geleden al gezegd had dat zou gebeuren (vs. 28)!

Geloven in God de almachtige Schepper is juist de reden om te gaan *bidden!* Want er is juist *van alles* aan de hand! En daarom zoeken de leerlingen hulp bij Degene die regeert.

Er is juist *van alles* aan de hand. Het is *serieuze nood* waar ze in terecht zijn gekomen. Hoor ze bidden: "*Sla acht op hun dreigementen*". Dat 'dreigend toespreken' in vers 21 was dus ménens - niet iets om lacherig over te doen. Het was serieuze nood - voor henzelf, maar ook en vooral voor het Koninkrijk van God.

Het vierde wat de leerlingen doen, is: ze *bidden om wat het eerst nodig is*.

En het verbazende is: dat is in hun ogen *niet* dat God die dreigementen, die dreiging wegneemt. Ze baden óók niet wat Paulus later aan Timotheüs zal schrijven: "*Dat wij een stil en rustig leven mogen leiden*" (1 Tim. 2:2).

Wat is wèl het eerste wat ze nodig denken te hebben? Waar bidden ze om? *Vrijmoedigheid om Gods Woord te spreken* (vs. 29). Wij zouden vandaag de dag misschien zeggen: ze baden dat ze echt *missionaire gemeente* zouden mogen zijn. Dat ze niet bang zouden worden om over Jezus te praten - wàt er ook zou mogen gebeuren.

Dat is ook wat je steeds weer hoort en leest van vervolgte christenen vandaag. Zij vragen niet om vrijheid en om gunstiger omstandigheden. Zij vragen om *kracht om stand te houden*.

En wat doet God, als zijn kinderen zó tot Hem bidden? God geeft *antwoord* - en hoe! Om te beginnen: een aardbeving, als ze klaar zijn met bidden. De Schepper spréékt!

En vervolgens zie je het in de levens van de leerlingen. God voorziet in wat zij vroegen: Ze werden vol van de Heilige Geest en spraken vrijmoedig het woord van God (vs. 31).

We lezen in de Bijbel: “*Wie op God vertrouwt, wordt niet beschaamd*” (bv. Ps. 25:3). Nou - het vertrouwen van deze leerlingen *werd* niet beschaamd. Zij geloven: God *kan*, en *wil* - en ze merken: Hij *doet* het ook!

Ja, dat kan ons voor vragen zetten. *Zij* kregen wat ze vroegen - en *ik* dan? Verhoort God *mijn* gebed wel?

Dat zijn serieuze vragen. Die ons er toch óók wel bij bepalen dat we dat wat we in de Bijbel lezen niet 1 op 1 kunnen doortrekken naar onszelf.

En toch kunnen ook wij heel goed doen wat deze leerlingen deden. Látén we dat dan ook doen: leren uit Gods Woord. Zodat we zien wat er wèrkelijk speelt. Serieuze nood, voor onszelf - maar vooral voor Gods Koninkrijk.

En laten we dan ook hun voorbeeld maar volgen: Over God niet denken en spreken vanuit onszelf, maar vanuit *Hem*zelf.

Onze voorouders die de Catechismus hebben opgesteld, helpen ons daar een handje bij. Kijk maar wat ze schrijven, als ze het over God hebben. Waar beginnen ze mee? God is de *Schepper* van alles wat er bestaat. En die God is *Vader* - niet allereerst ‘mijn’ Vader, maar “de God en Vader van Jezus Christus”. En pas het *tweede* is: *déze* God is - om Jezus’ wil - ook *mijn* God en *mijn* Vader.

God is “de eeuwige God en Vader van Jezus Christus”. Dat betekent: God is *liefde*. Kijk maar wat de apostel Johannes in zijn eerste brief schrijft over wat liefde is: dat God zijn Zoon heeft gestuurd om door zijn dood verzoening te brengen over onze zonden (1 Joh. 4:9-10).

Let ook even op die twee woorden: ‘eeuwige Vader’.

God is de *eeuwige* Vader - dat betekent: God is *altijd* Vader geweest, en *zal* het altijd zijn. Vader-zijn hóórt bij God! Je kunt dat niet wegdenken, als je het over God hebt.

Dus verleggen we nu ook de klemtoon: God is de eeuwige *Vader*. En de betekenis van ‘vader’ is - hoe moeilijk dat in onze tijd voor veel mensen ook te verteren mag zijn -: iemand die van zijn kinderen *houdt* en voor ze *zorgt*.

Liefhebben en zorgen - dat hóórt bij God!

Maar ja - dan komt al heel snel dat volgende zinnetje. Waar we *niets* van begrijpen. “Het kwaad, dat Hij mij in dit moeitevol leven toeschikt”. Hoe heb ik het *nou* met God?!

En toch moeten we ook hier zeggen: niet vanuit onszèlf denken! Want dan komen we onherroepelijk vast te zitten in onze gedachten.

Ik moest denken aan een voorbeeld van vroeger bij ons thuis. Wij kregen als kinderen vaak van die ‘levertraanpillen’ - of hoe ze ook heetten. Je kon niet zeggen dat het lekker was... maar we moesten ze wèl slikken, want “dat is *goed* voor je” - zei mijn moeder altijd. En dus deden we tegen heug en meug ons best om die pillen weg te krijgen. Je stopte ‘m in zo veel mogelijk yoghurt - met ranja om het wat zoeter te maken -, en dan was je blij als je ‘m had weggeslikt.

“Het is *goed* voor je”. Dat zullen we ook vast moeten houden als het gaat om “het kwaad dat God mij in dit moeitevol leven toeschikt”. De Catechismus zegt het ons voor: God doet dat voor ons meewerken *ten goede*. Ook al is het kwaad - we worden er *béter* van. Het ‘kwaad’ is in *onze* ogen altijd ‘kwaad’ - maar we moeten niet uitsluiten dat het *bij God* ‘goed’ kan zijn. Dat klinkt in onze oren krankzinnig!

En toch, hè... Ik had eens een catechisant die een chronische ziekte had. Ziekte is in onze ogen nooit ‘goed’ - maar weet je wat hij zei? “Mijn ziekte heeft me dichter bij God gebracht”.

Zó wil God met ons omgaan, óók in de beroerde dingen van het leven. Dat hoeven we niet weg te wuiven! Serieuze nood - voor jezelf, maar vooral voor Gods Koninkrijk. Maar juist in die beroerde dingen wil God met ons omgaan. Hij voedt ons op zoals een vader zijn kind opvoedt. Dat betekent niet dat God ellende van ons weg houdt, maar dat Hij ons daar *doorheen* wil sleuren - zodat we er béter van worden. Het staat letterlijk in de Bijbel; lees Deut. 8, 1 Petr. 1.

Ons door de ellende heen sleuren zodat we er beter van worden: Dat *kan* en *wil* God doen. Hij *wil* het - want Hij is onze Vader, die van al zijn kinderen houdt en het beste voor ze wil. En Hij *kan* het - want Hij is de Almachtige, de Schepper van hemel en aarde. Ik heb een *Vader* - en wát voor Eén! Hij kan wat Hij wil - óók als het om *mij* gaat. Wil je dus wel geloven dat je *vrede* wint - als je vol vertrouwen leeft, zoals een kind? (E.L. 469:3)
Laten we het dus tòch maar wèl zeggen: Ik geloof.

Nee, daar haal je de krant niet mee, geen journalist ligt ervan wakker. Maar voor God is het *wereldnieuws*. Hij kan het niet vaak genoeg horen: "Ik geloof". Want dat betekent dat een klein en zwak mens op *Hem* rekent, op zijn kracht - al zijn kaarten op *Hem* zet.

En wát geloven we dan? "Ik geloof in God, de Vader, de Almachtige, de Schepper van de hemel en de aarde".
Zó'n machtig Maker - zou Hij niet zuinig zijn op wat Hij heeft gemaakt?! Ook op *mij* is Hij zuinig - in *zijn* handen ben ik *veilig*!
Hij *kent* mijn naam, Hij *ziet* elk stil verdriet - en Hij *luistert*, als ik roep.

Wij hebben een God die *hoort*. De profeet Elia kon ervan meepraten (1 Kon. 18): waar 450 Baälsprofeten een ochtend en een middag lang zich de longen uit het lijf schreeuwden zonder resultaat, hoefde Elia alleen maar drie zinnen tegen zijn God Jahweh te zeggen - en de bliksem schoot van de hemel.
Denk dus *nooit*: roepen is zinloos. Denk niet: waarom zou ik bidden?
Waarom je zou bidden? Hierom: "*Weest in geen ding bezorgd, maar laten bij alles uw wensen door gebed en smeking met dankzegging bekend worden bij God. En de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw gedachten behoeden in Christus Jezus*" (Fil. 4:6-7 NBG51).

Dan merk je: ik krijg niet altijd precies wat ik vraag - maar ik kan vèrder. Ik krijg *ruimte*. Ruimte om te *leven*, ruimte om te *spreken*. Vrijmoedigheid - om over Jezus te spreken. Daar heb je het Koninkrijk van God weer in beeld.
Niet dat het leven dan op rolletjes loopt. Dat hoeft niemand ons te vertellen - we wéten het: het leven is een *strijd*.
Maar de *afloop* van die strijd staat vast! De afloop is zoals de *Schepper* 'm voor ogen heeft: een *nieuwe* hemel en een *nieuwe* aarde - waar géén dood en moeite en verdriet meer zal zijn.
En voor de tussentijd, daar naar toe... geeft de Schepper wat je nodig hebt: kracht voor vandaag, hoop voor de toekomst.

Ik heb een Vader - en wát voor Een! De eeuwige God en Vader van Jezus Christus. Die alles wat er bestaat heeft gemaakt en nog altijd in stand houdt. En die om Jezus' wil ook *mijn* God en *mijn* Vader is.
Hij kan, en wil, en *zal* in nood, zèlfs bij het naderen van de dood, *volkomen* uitkomst geven. *Uitkomst* - niet per se oplossingen, maar wèl heil, redding, jeshua.
Om Jezus' wil.
Amen.

J.W. Ploeg, 2010